

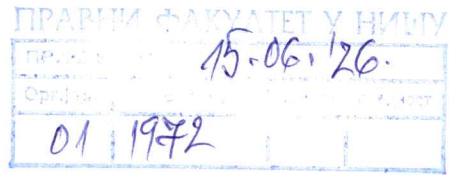
Универзитет у Нишу
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Бр. 01-1982/1
15.06.2026. године

На основу члана 36. Правилника о мастер академским студијама права Служба за наставу и студентска питања даје следеће

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

1. Обавештава се јавност да су завршни мастер рад и Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада под називом „Кривичноправна заштита животне средине”, кандидата Јовановић Милоша, број досјеа М029/23-УП ,студента мастер академских студија права на Правном факултету у Нишу, примљени дана 15.06.2026. године и да се налазе у Библиотеци и на сајту Факултета.
2. Извештај и мастер рад доступни су, у року од 5 (пет) дана од дана истицања овог обавештења на огласну таблу Факултета, заинтересованим лицима у времену од 08,00 до 15,00 сати сваког радног дана.
3. Извештај Комисије за оцену и одбрану мастер рада су саставни део овог обавештења.
4. Ово обавештење истаћи на сајт и доставити Библиотеци.

СЛУЖБА ЗА НАСТАВУ И
СТУДЕНТСКА ПИТАЊА

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Катедри за кривичноправне науке

На седници Катедре за кривичноправне науке, одржаној 02.06.2026. године, на основу чл. 34 Правилника о мастер академским студијама права (Билтен Правног факултета у Нишу, бр. 303, од 08.09.2022. године) начињен је предлог за формирање Комисије за писање извештаја за оцену и јавну одбрану завршног рада под називом „Кривичноправна заштита животне средине”, кандидата Милоша Јовановића (бр. досијеа М029/23-УП), на основу којег је декан Одлуком бр. 01-1851 од 04.06.2026. године и именовао Комисију за писање извештаја за оцену и јавну одбрану поменутог завршног рада, у саставу: др Миомира Костић, редовни професор Правног факултета у Нишу (председник Комисије), др Дарко Димовски, редовни професор Правног факултета у Нишу (члан) и др Душица Миладиновић-Стефановић, редовни професор Правног факултета у Нишу (ментор, члан). Након детаљног прегледа рада, Комисија подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

Мастер рад под називом „Кривичноправна заштита животне средине”, кандидата Милоша Јовановића (бр. досијеа М029/23-УП) написан је на 62 стране компјутерски обрађеног текста. Кандидат је користио литературу релевантну за изабрану тему, коју чини укупно 65 библиографских јединица (уџбеници, монографије, научни и стручни чланци, домаћи, страни и међународни правни извори, као и интернет извори), при чему је од наведених 37 библиографских јединица на српском језику, а 28 на страним језицима.

Структура рада садржи већи број тематски повезаних целина. Поред уводних и закључних разматрања, изабрана тема је обрађена кроз седам глава, чија ће садржина са најзначајнијим налазима бити укратко представљена у наставку.

У Уводу (стр. 4-5) је представљен значај изабране теме, разлози којима се студент руководио приликом њеног избора, објашњени су предмет, циљ и метод, постављене су полазне хипотезе.

У првој глави, под називом „Животна средина као правна вредност” (стр. 6-7), одређује се најпре појам животне средине, као природног и створеног простора у коме човек живи и остварује своје потребе. Истакнуто је да се ради о комплексној, биолошкој, економској, социјалној и правној категорији, која представља универзалну вредност и основно људско право, јер право на здраву животну средину представља предуслов за уживање свих других права. Дате су и одређене термилошке напомене, како се у литератури поред термина животна средина срећу и други – човекова средина, околина, природна средина и слично.

Друга глава „Преглед најзначајнијих међународних извора кривичноправне заштите животне средине” (стр. 8-14) конципирана је тако што су међународни документи подељени у три групе, почевши од оних универзалног карактера, донетих у оквиру УН, преко регионалних извора насталих у оквиру Европске уније и Савета Европе. У том смислу, аутор је анализирао Стокхолмску декларацију о човековој животној средини из 1972. године, која је први пут на међународном нивоу указала на значај заштите животне средине и право човека на здраву средину; Декларацију из Рија о животној средини и развоју из 1992. године, којом су утврђени основни принципи одрживог развоја, међу којима се посебно истиче принцип међугенерациске правде и одговорности држава за очување природних ресурса; Оквирна конвенција УН о промени климе из 1992. године, Кјото протокол из 1997. године и Париски споразум из 2015. године, којима су утврђене обавезе држава у погледу смањења емисије гасова са ефектом стаклене баште. Из друге групе издвојене су Директива 2008/99/ЕЗ о заштити животне средине путем кривичног права, Директива 2004/35/ЕЗ о одговорности за штету нанету животној средини, Директива 2010/75/ЕУ о индустријским емисијама, као и Регулатива REACH (1907/2006). У оквиру Савета Европе, један од најзначајнијих међународних извора у области заштите животне средине представља Конвенција о заштити животне средине путем кривичног права из 1998. године, којој је посвећена посебна пажња. Ова конвенција има за циљ јачање кривичноправне заштите животне средине кроз увођење обавезе државама чланицама да одређене облике озбиљног угрожавања и загађења животне средине инкриминишу као кривична дела. Истовремено, указано је и на потребу унапређења међудржавне сарадње у откривању, кривичном гоњењу и кажњавању учинилаца еколошких кривичних дела, чиме се обезбеђује ефикаснија и координисана

борба против еколошког криминалитета. Од осталих међународних инструмената обрађени су: Бернска конвенција, Фирентинска конвенција, Архуска конвенција, а у одређеној мери приказана је и пракса Европског суда за људска права, посебно случајеви *López Ostra против Шпаније* и *Fadeyeva против Русије*.

Кривичноправна заштита животне средине и Републици Србији представља предмет посебног истраживања у трећој глави (стр. 15-34). Како кривична дела чине тзв. еколошки криминалитет, аутор је на примерен начин дао осврт на питање шта се све под томе подразумева у ужем и у ширем сислу, у којим се појавним облицима манифестује, каква обележја носе, ко су типични учиниоци, какве последице оставља и слично. С обзиром на бројност кривичних дела против животне средине и карактер овог рада, аутор је издвојио већи број најзначајнијих дела из ове групе. Тако је посебна пажња посвећена следећим инкриминацијама из Кривичног законика: *загађењу животне средине* (чл. 260 КЗ); *непредузимању мера заштите животне средине* (чл. 261 КЗ); *противправној изградњи и стављању у погон објеката и постројења која загађују животну средину* (чл. 262 КЗ); *оштећењу објеката и уређаја за заштиту животне средине* (чл. 263 КЗ); *оштећењу животне средине* (чл. 264 КЗ); *убијању и зостављању животиња* (чл. 269 КЗ); *пустошењу шума* (чл. 274 КЗ). Сва наведена дела су детаљно анализирана, објашњавањем елемената бића и законске казнене политике. Како еколошка кривична дела у правном систему Републике Србије нису прописана искључиво Кривичним закоником, већ се поједина налазе и у такозваном споредном кривичном законодавству, које обухвата законе који примарно уређују одређене области друштвених односа, али истовремено садрже и кривичноправне одредбе којима се санкционишу најтежи облици повреда тих односа, део излагања је обухватио и поједина дела из ове категорије. Ради се од кривичним делима предвиђеним Законом о здрављу биља, Законом о средствима за заштиту биља, Законом о водама, Законом о генетички модификованим организмима.

Следећи део излагања представља кратак приказ историјског развоја кривичноправне заштите животне средине уопште и у праву Србије (стр. 35-40). Тако је аутор пратио овај процес преко права старе Грчке и Рима, средњовековног права, у којима се налазе зачеци кривичноправне заштите, до првих озбиљних помака у регулативи у XIX веку, насталих услед масовног загађења изазваног развојем индустрије. Национални развој је праћен у два тока, анализом извора донетих до другог светског рата и после другог светског рата. Тако су сагледана решења прихваћена у Казненом законик у Кнежевине Србије из 1860. године и Кривичном законик у Краљевине СХС из 1929. године, у оквиру првог развојног тока, односно Кривични закон ФНРЈ из 1951. године, Кривични закон СФРЈ из 1976. године и Кривични закон РС из 1977. године, из друге развојне линије.

Упоредно право је, такође, представљало предмет интересовања аутора, који је у петој глави (стр. 41-52) издвојио законодавства следећих држава – Немачке, Аустрије, Словеније и Хрватске. Критеријум за селекцију је био двострук, па су се у компаративноправном прегледу нашле високоразвијене државе Европске уније, али и поједине државе бивше СФРЈ. Аутор је у овом делу настојао да укаже на одређена правна решења која би се могла користити у евентуалном ревидирању ове материје *de lege ferenda* код нас.

Субјекти заштите животне средине обрађени су у шестој глави (стр. 53-54), у којој је објашњено да се систем заштите животне средине у Републици Србији заснива се на сарадњи и подели одговорности између више различитих субјеката, те су укратко приказана овлашћења Републике Србије, аутономних покрајина, јединица локалне самоуправе, предузећа, других домаћих и страних правних лица и предузетника, научних и стручних организација и других јавних служби, као и грађана, група грађана, њихових удружења, професионалних и других организација.

Кривичноправна заштита животне средине у Републици Србији не може се сагледати на целовит начин без анализе статистичких података и судске праксе, којима је посвећена седма глава завршног мастер рада (стр. 55-60). Ова глава има за циљ да прикаже реалну слику примене кривичноправних норми у пракси, указујући на број кривичних пријава, ефикасност судских поступака, као и на значај конкретних пресуда за развој еколошке свести и правне заштите природе. У овом делу, аутор је подвргао анализи доступне податке Републичког завода за статистику из области правосуђа, док је са друге стране, дао и запажања о прикупљеним пресудама за предметна кривична дела.

На крају излагања, у Закључку (стр. 61-62) дат је сажет приказ најзначајних налаза до којих је кандидат дошао проучавањем теме кривичноправне заштите животне средине.

Из наведених разлога, Комисија закључује да мастер рад под називом „Кривичноправна заштита животне средине”, кандидата Милоша Јовановића (бр. досијеа М029/23-УП), представља резултат самосталног научног рада. Кандидат је у раду систематизовао и анализирао постојећу правнотеоријску литературу, правне изворе, као и податке о примени релевантног законодавства, чиме је дао изванредан допринос литератури у овој области. Пошто су испуњени услови предвиђени чл. 35 Правилника о мастер академским студијама Правног факултета у Нишу, Комисија сматра да је мастер рад „Кривичноправна заштита животне средине”, кандидата

Милоша Јовановића (бр. досијеа М029/23-УП), подобан за јавну одбрану, па предлаже Катедри за кривичноправне науке да усвоји Извештај за оцену и јавну одбрану.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Проф. др Миомира Костић

Проф. др Дарко Димовски

Проф. др Душица Миладиновић-Стефановић